

Divina Tragedie - Cântul II

Adrian Erbiceanu

Scăpat de umbra ce-mi stătea în cale
Pornii să urc făr' a privi în urmă,
Eliberat din lumi materiale.

În jurul meu simțeam că lacom scurmă
Un gol enorm de aer, simptomatic,
Și că în mine liniștea se curmă.

Peisajul opresiv și enigmatic
Se prelungea în fața mea întruna,
Pulsând prin gândul meu, melodramatic.

Și-atunci văzui că nu apare luna -
Exact când trebuia să trec culoarul
Ce ocolea, agale, văgăuna.

"De ce abandonasem sanctuarul
Atât de liniștit și agreabil,
Când nu zărisem decât Felinarul ?"...

Mă furișam prin golul deplorabil
Pașii-nșirându-i unul câte unul
Și clănțănind din dinți, de frig, probabil...

"O, de-aș ajunge să găsesc cătunul
Ce luminează ca un far, departe"...
Mi-am zis în gând îmbrățișând zăbunul;

(O-mbrățișare între vis și moarte,
Ca pendularea unui tâng de clopot
Rătăcitor prin vremile deșarte).

Atunci am auzit un fel de tropot
Adus de-un vânt prevestitor de ploaie,
Un freamăt viu, reverberat în ropot,

Parcă de arbori ce se încovoiaie;
În mine, umed, tremura pământul,
Ne-ncăpător de-atâta hărmălaie,

Făcându-mă să am presimțământul
Că nu alunec singur spre pierzare.
Așa mi-o fi fost scris deznodământul!...

Handicapat de-atâta contractare,
Văzui o umbră că se întregește,
Cu largi tendințe asimilatoare,

- De val turbat, care în țărni lovește -
Bezmeticind cu forță anonimă,
Prin ploaia ce pornise mocănește.

Credeam că-s martor la o nouă crimă,
Când umbra prinse-n ea a se divide
- Spectacol introspect de pantomimă -

Cu rezonanțe și gâlcevi sordide,
Ca-n filmele, candid-americanice,
În care toate fetele-s gravide.

Dar, să revin la vremi contemporane!...
Înțepenit pe-același loc, de frică,
Priveam cum umbra devenea coloane

Ce inimaginabil se ridică,
Pe-o muzică, impus patriotardă,
Menit' a "drege" tot ce alții strică.

Încercuit de zgomotoasa hoardă,
Mă revedeam, ca-n timpuri de restriște,
Cu baioneta stând, în post, de gardă,

Când nimeni n-avea voie să se miște...
Reverberând, o voce, ca-n tunele,
Furtuni în mine izbuti să iște:

- "De unde ai venit aici, rebele ?
De ce nu stai în rând cum stau cu toții
Când pâinea se împarte pe cartele,

Așa cum fac, normal, toți patrioții ?"
- "Păi, să vedeți..." am început, cu teamă,
Să nu mă creadă înrudit cu hoții.

- "De unde ai venit și cum te cheamă ?...
Nu-i timp de scene impresionante
Și nici de fandoseli de panoramă..."

- "Sunt rătăcit!..." - "Iluzii aberante!...
N-ai ascultat Discursul, cum se vede,
Referitor la minți recalcitrante!..."

-“Sunt răătăcit!...” -“Și nimeni nu te crede !
Hai, intră-n rânduri, iute, camarade,
Că forța noastră sigur va succede

Cu toți de ne-om uni pe baricade!...”
Exacerbat de vocea lui crescândă
„...E caddi comme corpo morto cade.” *

“Cine era și ce voia să-mi vândă ?”
Mă întrebam, ținându-mă de șale,
Prin noaptea, viclenind, ce sta la pândă,

Când, revenit, mă strecuram spre vale,
Ca șansă unică să scap de visul
Unor intenții iraționale.

“În sus, lung adulat, sta Paradisul,
În jos, știam deja ce mă așteaptă...
Ce-aș fi putut în mine, indecisul,

Găsi să fac, să fie curba dreaptă ?”
Așa mă întrebam, mergând pe-o dungă -
Pe dunga clipei dintre gând și faptă,

Puterea drămuind-o să-mi ajungă.
“Ce bine c-am scăpat de utopie
Că, până sus, mai este cale lungă!...”

Și s-a-ntâmplat atuncea să învie
Un freamăt ca de frunze scuturate,
Când toamna se așterne pe câmpie;

C-un iz de crud și de singurătate,
Un aer gata să se descompună
Trăgea de toate spre eternitate.

Cum nor cu nor, când peste văi se-adună,
Ca fulgerele demoralizante,
Avid prevestitoare de furtună,

În fața mea stătea: IL COMANDANTE.

* „...Și am căzut precum cade un trup fără de viață” (it.),
(Dante, Infernul, cântul V și Topîrceanu, Stanțe apocrife la Divina Comedie)